

M'ha tocat ser-hi

De Jordi Ferragut

No és la meva iaia, però ho podria ser.
Les mans tremoloses, els llavis apagats,
i els ulls que diuen adéu, sense voler,
cerquen infructuosament als estimats.

No és la meva iaia, però ho podria ser.
No tenia pressa per viure, no la té per morir.
Vol dibuixar somriures, no li surten bé,
el cap, massa clar, coneix el seu destí.

No és la meva iaia, però ho podria ser.
Li acosto el telèfon a l'orella,
ella escolta, no diu res,
muda el gest i humiteja la parpella.
Se li ha il·luminat el rostre,
es llegeix benestar a cada plec de pell.
Ara els ulls brillen mirant el sostre,
i m'estreny la mà fins marcar l'anell.

No és la meva iaia, però ho podria ser,
els dits compassen els batecs per un moment,
noto que el món es deté,
fem coincidir mirades d'agraïment.

No és la meva iaia, però ho podria ser.
A mi només m'ha tocat ser allà,
rebent una lliçó de vida i de fer,
que mai podré oblidar.

T'escoltem

Et guiem

T'ajudem